

CRÍTICA

David Bueno

Extremes i límits de la vida humana

“**T**robar l'equilibri perfecte / entre el blanc i el negre. / Trobar la distància justa / entre la pressa i la pausa. / Fugir dels extrems.”
Equilibri, de Lluís Garcia
(A: Poesia.cat)

Molts corrents filosòfics analitzen què ens fa humans i quins són els extrems i els límits de la humanitat. És una pregunta que possiblement tots ens hem fet algun cop. Hi ha dos moments clau a la vida, el naixement i la mort. Entre aquests dos extrems, entre aquests límits indefugibles, un dels aspectes que potser ens defineixen millor i que ens diferencien de la resta d'animals és el desig de voler tenir un propòsit, més enllà de la supervivència i la reproducció.

Les paraules *extrem* i *límit* es troben relacionades, però tenen matisos subtils. El límit fa referència al punt o la frontera que defineix fins on pot arribar alguna cosa. Per a molts, la mort és un límit. Jo no és tan clar que el naixement també ho sigui, mal-

grat que sens dubte marca un extrem. Perquè l'extrem és la darrera manifestació possible d'una situació abans d'arribar a una ruptura; en aquest cas, la que separa el desenvolupament intrauterí de l'infantament. Tanmateix, quan analitzem què ens fa humans, sovint tendim “a fugir dels extrems, tot buscant un equilibri i una distància justa”, fent servir les paraules del poeta Lluís Garcia.

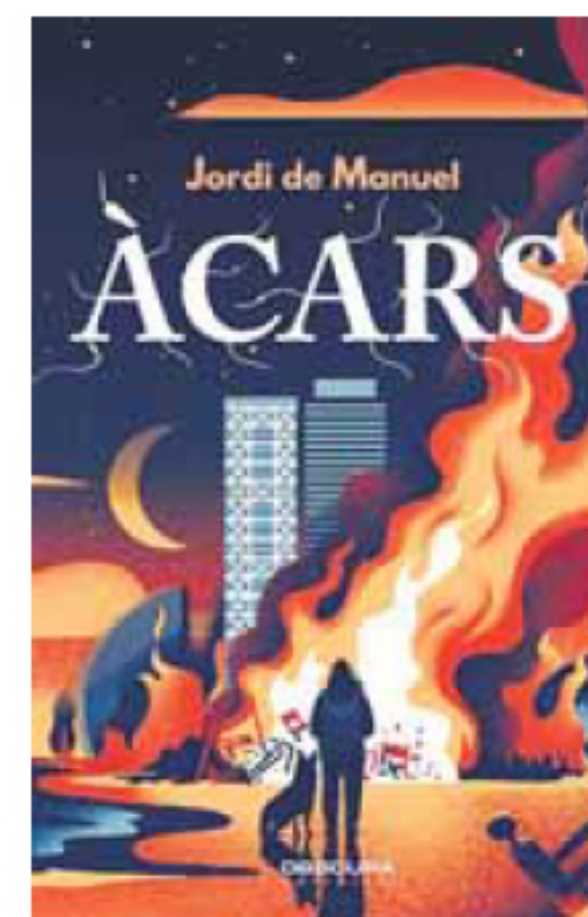
El metge, investigador i pensador Salvador Macip (Blanes, 1970) ens ofereix un nou llibre, *La vida als extrems*, en què, al contrari del que he dit, analitza la condició humana precisament des dels extrems, el naixement i la mort, que, de manera metafòrica, identifica amb Eros, déu grec de l'amor i el sexe, i Tàntos, la personificació de la mort. A través d'un biohumanisme racionalista, que defineix com una manera d'enfocar l'humanisme clàssic des d'una òptica biològica i empírica sense renunciar al racionalisme, ens proposa comprendre els mecanismes del nai-

‘La vida als extrems’

- **Autor:** Salvador Macip
- **Editorial:** Arcàdia Editorial (2024)
- **Pàgines:** 208

xement i la mort per controlar-los i modificar-los, i construir societats millors.

En aquest assaig, ens parla de

‘Àcars’

- **Autor:** Jordi de Manuel
- **Editorial:** Obscura Editorial (2024)
- **Pàgines:** 148

sexe i gènere; de família, monogàmia i patriarcat, i d'immigració, amor i odi, entre molts altres temes que sovint fem servir per

definir-nos i organitzar-nos.

Per Salvador Macip, i aquest és el nexa d'unió de l'assaig, entendre els processos biològics i evolutius de la nostra espècie ens pot permetre transgredir els patrons que sovint ens construeixen des del naixement fins a la mort, i “trobar l'equilibri entre el blanc i el negre, la pressa i la pausa”, també en paraules de Lluís Garcia.

Així mateix, transgredeix patrons el darrer llibre del biòleg i professor Jordi de Manuel (Barcelona, 1962), *Àcars*, un recull d'onze històries de ficció amb referencs científic que es llegeixen com una novel·la breu, en què es reflecteixen els extrems del dolor, l'afecte, l'odi, l'esperança i la desesperació humanes davant els conflictes provocats per una situació límit. Un tàndem, Macip i De Manuel, que va col·laborar fa anys en un monogràfic de la revista *Mètode* intitulat “Científics lletraferits”, que des d'estils ben diferents ens proposen reflexions profundes sobre el sentit de la humanitat.